

**Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, zondag 26 mei 2024.
Hoogfeest Allerheiligste Drieëenheid¹**



“De elf leerlingen begaven zich naar Galilea.”

Dat had Jezus, de verrezen Heer, hen ook opgedragen. Hij had op de dag van Pasen tegen de vrouwen, die Hem als eerste als opgestane Heer zagen, gezegd dat zij niet bang moesten zijn, en dat zij zijn broeders, de apostelen moesten vertellen dat zij naar Galilea moesten gaan.

Zij zijn gehoorzaam en hebben de reis gemaakt, terug in de tijd, naar Galilea, naar de berg die Jezus hun aangewezen had.

Daar kwamen zij vandaan, zij waren grotendeels vissers geweest op dat enorme, mooie, maar soms ook onvoorspelbaar stormachtige Meer van Galilea. Een Meer met gevaarlijke diepten, waar geen dagjesmensen naar toe gingen, maar alleen mensen met lef, die wel móesten om hun gezinnen te kunnen voeden.

Daar aan de oever, in Galilea, waren zij geroepen. Die vissers zouden mensenvissers worden.

Jezus voert hen terug naar hun roeping in het begin.

De eerste lezing, uit het boek Deuteronomium, geschreven na de barre woestijntocht van veertig jaar, zegt: Deze God is 'een God die u is komen uitkiezen door beproevingen.'

Een God die jou uitkiest, beproeft.

¹ Deuteronomium 4, 32-34. 39-40; Romeinenbrief 8, 14-17; Matteüs 28, 16-20

Wij vieren vandaag het hoogfeest van de Allerheiligste Drie-eenheid. Wij vieren het mysterie van God.

En zoals het is met een geheim en zeker met het mysterie van God: wij kunnen dat niet doorgronden. Dus weest u maar niet bang: ik kom vandaag niet met diepzinnige bespiegelingen en theologieën over het wezen van God. Niet omdat u dat niet zou aankunnen, maar omdat dit ook niet kan.

Net zomin als u en ik kunnen binnenkijken in het diepste wezen van een medemens, ook niet in dat van onze liefste naaste.

En trouwens, wie van ons kent helemaal zijn eigen wezen, hart, innerlijk?

Het geheim van de ander, het mysterie van God kunnen wij alleen in de loop van ons leven ontdekken en meestal in het terugzien op de gang van je leven. Zoals wij hoorden in de eerste lezing, uit het boek Deuteronomium, waar Mozes, na veertig jaar woestijn terugkijkt.

Mozes zegt: "Ga de oude tijden maar na die u zijn voorafgegaan..."

Vandaag nodigt de Schrift, de liturgie ons uit om eens terug te kijken in ons eigen levensverhaal. Waar werd ik geleid, waar voelde of hoorde ik de stem in mijn hart of uit de mond van een ander of in een zin uit de bijbel of liturgie, waardoor mij duidelijk werd: dit is mijn weg, dit is mijn roeping, mijn doel, mijn levensopdracht, de toekomst die mij wacht?

Vandaag, een week na Pinksteren, het hoogfeest dat de Paastijd afsloot, kijken wij terug.

Hoe heeft God Zich aan ons geopenbaard, hoe heeft Hij ons leven gedeeld?

Dat is het unieke van het christelijke, katholieke geloof.

Wij hebben veel gemeen met het Jodendom en met de Islam. De drie grote godsdiensten delen het geloof in de ene God.

Maar door de komst van Jezus gaat die ene onzichtbare God naar de mensen toe.

We lezen ergens bij Johannes: "Zozeer heeft God de wereld lief gehad dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gezonden."

Zozeer iemand liefhebben dat je jouw stille, eenzame bestaan loslaat en naar hem, naar haar op zoek gaat. Dat hebben wij herdacht gevierd in de veertigdagentijd en in de paastijd.

Maar het leven op aarde van Jezus was tijdelijk, zoals elk menselijk leven gebonden is aan tijd en ruimte. Ooit komt ons bestaan aan zijn einde en blijft er, zeker bij onze familieleden en vrienden, een lege plaats achter en wordt een gestorven mens stap voor stap losgelaten en na tientallen jaren vergeten.

Maar na het sterven, het verrijzen en na de hemelvaart van Jezus is er iets *gebleven*. Zoals ons veel bijblijft van een medemens, een geliefde die wij verloren hebben aan de dood. Wij leven nog steeds een beetje uit de liefde, de overtuigingen van die mens. Wij denken aan haar of hem terug en soms worstelen wij innerlijk met herinneringen aan die persoon. Niet alles is in alle gevallen immers volmaakt geweest. Op stille momenten of in onze dromen komt die persoon weer even tot leven.

Wat bleef na de hemelvaart, na het afscheid van Jezus was *de Geest*? Jezus heeft God, zijn Vader, gevraagd om die Geest, de heilige Geest. Opdat wij, die na Jezus komen, er niet alleen voor staan, kracht zullen krijgen om verder te gaan in de Geest van Jezus.

Daarom belijden en eren wij de drie-ene God: Vader, Zoon en heilige Geest. God die zozeer van ons, mensen heeft gehouden dat Hij zijn Zoon heeft gezonden, om de Redder van de wereld te zijn.

God die in ons woont door zijn heilige Geest.

Maar wij blijven niet buiten spel.

De Geest neemt ons mee.

Paulus schrijft: "Jij hebt de geest van het kindschap ontvangen die ons doet uitroepen: 'Abba, Vader!'"

Met andere woorden: wij delen in het leven van God.

Na Jezus zijn wij nu kinderen van God, geliefde dochters en zonen, gedoopt, en als gelovigen geroepen leerlingen te worden, broeders en zusters van Jezus Christus. Amen.